

2) I 1ste Stykke, 3de Linie, ændres „1890—1913“ til: „1908—1917“, og Resten af Stykket udgaar.

Til § 3.

3) I 1ste Stykke, 4de Linie, ændres „ $1\frac{1}{2}$ “ til: „2“ og „Gang“ til: „Gange“.

De stillede Ændringsforslag sættes først til Forhandling.

Ordføreren for Ændringsforslagsstillerne (Knuth): Af et Mindretal i Udvalget er der stillet 3 Ændringsforslag. Som ærede Medlemmer vil se, er disse i Overensstemmelse med den af Mindretallet i sin Tid afgivne Betænkning. I denne fremhæver vi jo, at medens Staten ikke tvangsmæssigt kan afløse Arvefæsteafgifterne, hvor de svares til private, er det en Selvfølge, at Staten paa alle de Omraader, hvor den er den styrende og regerende, hvor det er Staten, der selv bestemmer det, kan afløse disse Afgifter, uden at man kan sige, at der er noget grundlovsstridigt deri. Vi fremhævede ogsaa, at en Afløsning i og for sig slet ikke vil være heldig, vi vil ikke anbefale at gaa til denne Foranstaltning, fordi vi finder, at den foreslaaede Afløsning vil gaa disse forskellige Anstalters Interesser alt for nær, den vil medføre store Tab for forskellige Institutioner, saasom Universitetet, Kommunitetet og Sorø Akademi. Men man maa indrømme, at Staten kan selvfølgelig gøre det, og Staten maa jo saa yde Erstatning paa anden Maade. Det er i Virkeligheden til Dels et finansielt Spørgsmaal: Staten maa erstatte, hvad der efter Afløsningens Gennemførelse kommer til at mangle. Det bliver altsaa efter vor Mening en Foræring, Staten yder de Arvefæstere, som sorterer under de Anstalter, Staten disponerer over. Vi har altsaa ment, at vi kunde gaa med til Forslaget, naar det indskrænkedes til at omfatte disse af Staten styrede Ejendomme, men da det medfører store Tab baade for Præstestanden og for andre, naar der afløses efter de Regler, som foreslaas i Lovforslaget, har vi ogsaa foreslaaet, at Vederlaget skal beregnes efter de sidste 10 Aars Takster. Naar vi har valgt just dette, er det under Henvisning til en Skrivelse fra Kirkeministeriet af 26. Oktober 1917, som ærede Medlemmer vil finde Sp. 1127 i Betænkningen. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maa ske oplæse et Par Linier. Kirkeministeren skriver: „Bestemte Regler for Betingelserne for Afløsningen har ikke været fast-

satte, men man har som Regel som Afløsningssum for Kornafgifter forlangt Gennemsnittet af 5 eller — navnlig i den allersidste Tid — 10 Aars Kapiteltakster. For Rekognitionens Vedkommende har man fordret $1\frac{1}{2}$ — $2\frac{1}{2}$ Gange Rekognitionsydelsens Gennemsnitsværdi“. Vi har ment, at en saadan Forandring vil være en meget væsentlig Forbedring af Forslaget, og at hvis det vedtages, vil de paagældende Nydere af disse Afgifter ikke have skellig Grund til Klage. Og vi har fundet en Støtte for at vælge disse Tal deri, at det er saadanne Tal, som Staten har benyttet sig af, naar der har været Tale om Afløsning. — Hvad angaar Rekognitioner, er der, som jeg oplæste, af Kirkeministeren forlangt fra $1\frac{1}{2}$ til $2\frac{1}{2}$ Gange Rekognitionens Størrelse ved dens Afløsning, og der har vi derfor foreslaaet en Mellemtag, nemlig 2 Gange Rekognitionens Størrelse. Altsaa ogsaa her har vi fulgt den Praksis, som Kirkeministeriet har fulgt i den allersidste Tid ved Afløsningen af lignende Afgifter, og vi maa meget anbefale det høje Tings Medlemmer at følge os i disse Ændringer.

Ordføreren (Ole Hansen): Jeg har tidligere under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal meget stærkt fremhævet, at Forudsætningen for, at vi kunde naa et tilfredsstillende Resultat om denne Sag, maatte være denne, at alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder blev inddraget under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser. Naar nu et Mindretal af Udvalget stiller Forslag om at begrænse Afløsningen til de Afgifter, der enten svares til Staten eller til Institutioner, som sorterer under Staten, saa følger det af sig selv i Henhold til de tidligere Bemærkninger, jeg har fremsat om dette Spørgsmaal, at jeg meget maa fraraade dette Ændringsforslag. Det vil jo kun blive et forholdsvis lille Antal af disse Afgifter, der bliver berørt af Lovforslaget, og som Følge deraf vil det ogsaa kun blive et lille Antal af Yderne af disse Afgifter, der vil kunne føle sig tilfreds med Forslaget paa dette Grundlag. Jeg antager, at naar Mindretallet stiller dette Forslag, er det, fordi man fra den Side ikke mener, at Staten er berettiget til at gribe ind overfor private Ejere af Arvefæsteafgifter. Men heri kan jeg ikke give de ærede Forslagsstillere Ret, og jeg skal i den Henseende kun pege paa, at da vi i 1903 gennemførte Tiendens Afløsning, da vedrørte dette Forslag ogsaa Afløsningen af